

Opravična št.:

Up-215/03

ECLI:

ECLI:SI:USRS:2005:Up.215.03

Akt:

Ustavna pritožba A. A. zoper sodbo Višjega sodišča v Mariboru št. Cp 617/2001 z dne 14. 1. 2003

Izrek:

Ustavna pritožba A. A. zoper sodbo Višjega sodišča v Mariboru št. Cp 617/2001 z dne 14. 1. 2003 se ne sprejme.

Evidenčni stavek:

Pritožnikove trditve, da sodišče s svojo odločitvijo diskriminira oškodovance glede na vrsto škode, ki so jo utrpeli, so neutemeljene. Tudi pritožnikov očitok, da sodišče svoje odločitve ni pojasnilo (kršitev pravice iz 25. člena Ustave), se pokaže za neutemeljen. Pritožnik tudi ni izkazal, da je sodišče sodilo pristransko. Ker z izpodbijano sodno odločbo očitno niso bile kršene človekove pravice in temeljne svoboščine, kot jih zatrjuje pritožnik, Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo.

Geslo:

1.5.51.2.2 - Ustavno sodstvo - Odločbe - Vrste odločitev Ustavnega sodišča - V postopku odločanja o ustavni pritožbi - Nesprejem, ker očitno ni kršitve ustavnih pravic.

5.2 - Temeljne pravice - Enakost (14.2).

5.3.13.18 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Enakost orožij (22, 14).

5.3.13.13 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Neodvisnost (23).

5.3.13.14 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Nepripranskost (23).

5.3.13.3 - Temeljne pravice - Državljsanske in politične pravice - Procesna jamstva, pravica do obrambe in poštenega sojenja (19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31) - Dvostopenjska sodna pristojnost (25).

Pravna podlaga:

Člen 14.2, 22, 23, 25, Ustava [URS]

Člen 55.2.1, Zakon o Ustavnem sodišču [ZUstS]

Opomba:

Polno besedilo:

Up-215/03-4

12. 1. 2005

SKLEP

Ustavno sodišče je v postopku za preizkus ustavne pritožbe A. A. iz Ž., ki ga zastopa B. B., odvetnik na Z., na seji senata dne 21. decembra 2004 in v postopku po četrtem odstavku 55. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94) sklenilo:

Ustavna pritožba A. A. zoper sodbo Višjega sodišča v Mariboru št. Cp 617/2001 z dne 14. 1. 2003 se ne sprejme.

Obrazložitev

A.

1. V pravnem postopku je sodišče prve stopnje delno ugodilo tožbenemu zahtevku tožnika (sedaj pritožnika) in tožeči stranki naložilo plačilo odškodnine v znesku 2.850. 000 SIT z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva izdaje prvostopenjske sodbe dalje do plačila ter stroškov postopka, višji tožbeni zahtevek glede odškodnine in zamudnih obresti pa je zavrnilo.

Višje sodišče je delno ugodilo pritožbi tožene stranke in prvostopenjsko sodbo spremenilo tako, da je toženi stranki naložilo plačilo odškodnine v znesku 2.610.000 SIT z zakonskimi zamudnimi obrestmi od dneva izdaje prvostopenjske sodbe dalje do plačila, pritožbo pritožnika, s katero je ta izrecno nasprotoval le odločitvi o začetku teka zamudnih obresti, pa je zavrnilo. V obrazložitvi svojega sklepa se je Višje sodišče strinjalo s stališčem sodišča prve stopnje, da zakonske zamudne obresti za prisojeno nepremoženjsko škodo tečejo šele od dneva izdaje sodbe sodišča prve stopnje dalje in ne od nastanka škode, ter se pri tem sklicevalo tudi na ustaljeno sodno prakso.

2. Pritožnik z ustavno pritožbo izpodbija sodbo Višjega sodišča v delu, s katerim je bil zavrtnjen njegov zahtevek za plačilo zakonskih zamudnih obresti od dne 19. 4. 1997, ko naj bi tožena stranka prišla v plačilno zamudo, do dne 9. 11. 2000, to je do dneva izdaje sodbe sodišča prve stopnje.

Zatrjuje kršitev drugega odstavka 14. člena, 22. in 25. člena Ustave. Zatrjevane kršitve utemeljuje s sklicevanjem na določbe Zakona o obligacijskih razmerjih (Uradni list SFRJ, št. 29/78 in nasl. - v nadaljevanju ZOR) in Obligacijskega zakonika (Uradni list RS, št. 83/01 in nasl. - v nadaljevanju OZ) in na načelna pravna mnenja različnih sodišč, zlasti na načelno pravno mnenje Vrhovnega sodišča z dne 26. 6. 2002,[1] ter zatrjuje, da je izpodbijana odločitev sodišča brez podlage v zakonu, teoriji ali načelnih mnenjih. Izpodbijana odločitev naj bi bila tudi v nasprotju s pravico do enakosti in do enakega varstva pravic, ker ne zagotavlja enakega položaja oškodovancem, kadar gre za premoženjsko oziroma nepremoženjsko škodo. Sodišču očita, da je s takšno odločitvijo ravnalo pristransko v korist državnih zavarovalnic. Sodišče naj tudi ne bi navedlo razlogov za svojo odločitev, s čimer naj bi kršilo njegovo pravico do pravnega sredstva iz 25. člena Ustave.

B.

3. Pritožnik v ustavni pritožbi, zlasti ko se sklicuje na določbe OZ in ZOR, uveljavlja napačno uporabo materialnega prava. Ustavno sodišče ni instanca sodiščem, ki odločajo v rednem postopku, in ne presoja samih po sebi nepravilnosti pri ugotovitvi dejanskega stanja ter pri uporabi materialnega in procesnega prava. V skladu s prvim odstavkom 50. člena Zakona o Ustavnem sodišču (v nadaljevanju ZUstS) Ustavno sodišče izpodbijano sodno odločbo preizkusi le glede vprašanja, ali so bile z njo kršene človekove pravice ali temeljne svoboščine.

4. Pritožnikove trditve, da sodišče s svojo odločitvijo diskriminira oškodovance glede na vrsto škode, ki so jo utrpeli, so neutemeljene. Gre za dve različni obliki škode (premoženjsko in nepremoženjsko škodo) in s tem za različna pravna položaja oškodovancev. Kršitev drugega odstavka 14. člena Ustave zato ni podana. Odločitev v skladu z obstoječo enotno sodno prakso pa sama po sebi ne more pomeniti kršitve pravice do enakega varstva pravic iz 22. člena Ustave.

Pritožbeno sodišče je v sodbi, s katero je potrdilo prvostopenjsko odločitev, poleg sklicevanja na ustaljeno sodno prakso tudi zavzelo stališče, da odškodnina za nepremoženjsko škodo dobi značaj denarne terjatve šele tedaj, ko jo sodišče odmeri, pri čemer jo sodišče v mejah tožbenega zahtevka tudi valorizira. Pritožniku je tudi pojasnilo, zakaj meni, da sklicevanje na določbo 919. člena ZOR ni utemeljeno. Tako se tudi pritožnikov očitok, da sodišče svoje odločitve ni pojasnilo (kršitev pravice iz 25. člena Ustave), pokaže za neutemeljen.

5. Pritožnik s trditvijo, da je sodišče odločilo pristransko v korist "državnih" zavarovalnic, zatrjuje kršitev pravice iz prvega odstavka 23. člena Ustave (pravica do nepristranskega sodišča). Pritožnik pa ni izkazal, da je sodišče sodilo pristransko. Le njegovo nezadovoljstvo z odločitvijo glede teka zakonskih zamudnih obresti v njegovo škodo, ne more utemeljiti očitka o kršitvi te ustavne pravice.

6. Ker z izpodbijano sodno odločbo očitno niso bile kršene človekove pravice in temeljne svoboščine, kot jih zatrjuje pritožnik, Ustavno sodišče ustavne pritožbe ni sprejelo v obravnavo.

C.

7. Senat Ustavnega sodišča je sprejel ta sklep na podlagi prve alineje drugega odstavka 55. člena ZUstS v sestavi: predsednica senata mag. Marija Krisper Kramberger ter člana Jože Tratnik in dr. Dragica Wedam Lukić. Sklep je sprejel soglasno. Ker senat ustavne pritožbe ni sprejel, je bila zadeva v skladu z določbo četrtega odstavka 55. člena ZUstS predložena drugim sodnicam in sodnikom Ustavnega sodišča. Ker se za sprejem niso izrekli trije od njih, ustavna pritožba ni bila sprejeta v obravnavo.

Predsednica senata

mag. Marija Krisper Kramberger

Opomba:

[1]Objavljeno v Pravna mnenja št. 1/02, str. 11.

Vrsta zadeve:

ustavna pritožba

Vrsta akta:

posamični akt

Vlagatelj:

Datum vloge:

14. 4. 2003

Datum odločitve:

12. 1. 2005

Vrsta odločitve:

sklep

Vrsta rešitve:

nesprejem ustavne pritožbe

Objava:

Dokument:

US24291